

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XIV. Gregorii Papae I. Ad Constantivm Episcopvm Mediolanensem.
De non curandis obtrectionibus malorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

Mense Nouembri, indictione decimaquinta.

EPISTOLA XIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD FORTVNATVM EPISCOPVM FANENSEM.

Scribit sacra vasa pro redemptione captiuorum
venumdanda.*Gregorius Fortunato episcopo Fanensi.*

SICVT reprehensibile & vltione dignum est sacrata quæpiam vasa, præterquam in his quæ lex & sacri Canones præcipiunt, venumdare, ita nulla est obiurgatione vel vindicta plectendum, si pietatis causa pro captiuorum fuerint redemptione distracta. Quia ergo fraternitate vestra indicante comperimus ad redemptionem captiuorum mutuum se fecisse pecuniam, & eam vnde soluere possitis non habere, atque ob hoc cum nostra vos auctoritate sacrata velle vasa distrahere; in hac re, quia & legum & Canonum decreta consentiunt, nostrum consensum præbere curauimus, & in distrahendis sacratis vasis vobis licentiam indulgemus. Sed ne eorum venditio ad vestram possit inuidiam pertinere, oportet vt in Ioannis defensoris nostri præsentia vsque ad quantitatem debiti distrahi, & eorum solui precium creditoribus debeat; quatenus dum hæc res huiusmodi fuerit obseruatione completa, nec creditores mutuatae pecuniae damna sentiant, nec fraternitas vestra inuidiam nunc vel quandoque sustineat.

EPISTOLA XIV.

GREGORII PAPÆ I.

AD CONSTANTIVM EPISCOPVM MEDIOLANENSEM.

De non curandis obtreccionibus malorum.

Gregorius Constantio episcopo Mediolanensi.

Grat. xi. q.
i. cap. In
cunctis.

ANTIQVVS humani generis inimicus, quibus vos linguarum iaculis, & malorum cordium insidiis existimauit impetendos, relatione multorum iamdudum me audisse cognoscite. Sed in cunctis, quæ in hac vita aduersa proueniunt, sola est, sicut nostis, omnipotentis Dei distri-

ctio pensanda, atque ad cor semper proprium recurrendum, vt nullius nos ibi lingua implicet, vbi conscientia non accusat. Quem enim conscientia defendit, & inter accusationem liber est, & liber vel sine accusatione esse non potest, si sola quæ interius addicit, conscientia accusat. De vestra igitur sanctitate absit a Christianorum iudicio, vt ea quæ maledicorum hominum rumoribus conficta sunt, credamus in qualicumque modulo suspicionis adducere: quia & sacri eloquii testimonium tenemus, vt maiora mala cum forsitan dicuntur, nisi probata credi non debeant, sed probata citius vlscisci. Nam ipse qui omnia creauit, & cuncta quæ condidit intuetur Deus, malorum grauium ultione commotus ait: *Clamor Sodomæ & Gomorrhæ* Gen. 18. *ascendit ad me, descendam vt videam utrum clamorem quem audiui, opere compleuerint, & vliscar: an non est ita vt sciam?* Quo enim descenderet Deus, vt quæ essent facta cognosceret? Aut quid non is qui vbique est sciret? Sed vt nostræ ignorantia exemplum discretionis daret, quatenus deberemus mala graui audita non credere, ipse se dicit ad cognoscendum descendere, de quo omnibus liquet quia & non descendens omnia sciret. Hæc igitur dixi, vt nimia esse leuitatis ostenderem, si quis mala graui credere studeat, quæ probari non possunt. Vnde sanctitas vestra debet mentem suam a maledicorum hominum rumoribus atque obtreptione disiungere, & sola quæ æternæ vitæ sunt, atque ad vtilitatem subditorum proficiunt, cogitare; quia & ad hoc fortasse antiquus hostis tali cura implicari vos voluit, vt dum fraternitatis vestræ animus erga ea quæ sua sunt indefinenter occupatur, aliena minus cogitet, & nullum verbi solatium subditis inferat, atque peruerse agentibus nulla distractione contradicat. Sic namque in corporali prælio fieri solet, vt is qui in certamine vexillum portat, ipsum hostis vehementer impetat, quatenus si ipse qui a ceteris attenditur, vulnus acceperit, multitudo omnis citius dispersa capiatur. Hoc igitur opinionis illatæ vulnus sentire vestra fraternitas non debet, sed vitam atque meliorationem sibi commissorum curare, quatenus venturo iudici bonam possitis & de vestra innocentia, & de subiectorum melioratione ponere rationem. Cetera autem quæ ad vtilitatem temporis con-

gruunt, per Marianum defensorem nostrum vobis verbo intimanda mandauimus. Illum vero episcopum quem a fraternitate tua inuenimus esse depositum, postquam sacri Canones, sicut nostis, ultra tres menses ecclesiam præcipiant non vacare, si manifestum in eo crimen apparuit, loco eius episcopum studii vestri sit modis omnibus ordinare, quia diu sine proprio rectore esse non debet ecclesia.

Mense Maio, indictione decimaquinta.

EPISTOLA XV.

GREGORII PAPÆ I.

AD GEORGIVM ET THEODORVM.

Dominum descendente ad inferos illos secum assumptis ac liberasse, qui in illum crediderant, & eius præcepta seruauerant.

Gregorius Georgio presbytero, & Theodoro diacono ecclesiæ Constantinopolitanæ.

MEMOR bonitatis vestræ atque caritatis, memetipsum valde reprehendo, quod vos ad remeandum citius relaxaui: sed quia semel ac secundo importune mihi de relaxatione vestra vos insistentes vidi, perpendi ne graue esset, si vestra apud nos dilectio moraretur. Postquam vero cognouimus vos propter hiemis tempus tam longo tempore in itinere remansisse, fateor, citius dimissos esse vos dolui. Si enim iter propositum vestra dilectio peragere non valebat, melius fuerat ut apud me moram quam extra me faceret. Præterea post discessum vestrum dilectissimis filiis meis diaconis narrantibus agnoui, quod dilectio vestra dixisset: omnipotentem Dominum Salvatorem nostrum Iesum Christum ad inferos descendente omnes qui illic confiterentur eum Deum saluasse, atque a pœnis debitis liberasse. De qua re volo ut fraternitas vestra longe aliter sentiat. Descendens quippe ad inferos, solos illos per suam gratiam liberauit, qui eum & venturum esse crediderant, & præcepta eius viuendo tenuerant. Constat autem quia post incarnationem Domini nullus etiam ex his saluari potest, qui fidem illius tenent, & vitam fidei non habent; quia scriptum est: *Confitentur se nosse Deum, factis au-*

tem